Ч. 80. Второк 27 (14) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік . К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Проґрама парляментарних праць. — Засїданє комісиї для суспільного обезпеченя. — Положенє в Туреччинї.

Міністерска рада дебатувала в пятницю над проґрамою праць парляменту, котрий починає свою діяльність ві второк дня 27 с. м. Передовсїм дістануть ся до палати предложеня, що стоять в звязи з анексиєю Босни і Герцеґовини, дальше буджетова провізория, а головний буджет буде трактувати ся лише в комісиї. Не єсть виключене, що правительство предложить в звязи з санациєю краєвих фінансів закон про підвисшенє податку від горівки. Політично найважнїйшою єсть справа язикового закона. Говорять, що Нїмцї напирають, щоби проєкт сего закона прийшов під дискусию в парляментї, а Чехи знов противлять ся сему рішучо.

В пятницю відбуло ся засїданє комісиї для суспільного обезпеченя. В загальній дискусиї вказав п. міністер внутрішних справ Гердтль на вагу предложеня. Розширенє социяльного обезпеченя через обезпеченє на старість і на случай нездатности до працї не може бути односторонне в користь робітницкої кляси, бо дуже важне є, щоби і ті верстви втягнути до обезпеченя, що працюють самостійно. Коли би справу обезпеченя залагоджено відокремлено, то се не було би нічим иншим, як відложенєм обезпеченя самостійно працюючих на необмежений час. При відокремленім обезпеченю були би кошти далеко більші анїж при утвореню загальної орґанізациї. Правительство прикладає велику вагу до полагодженя своїх пропозиций.

Референт др. Дрексель зазначив в своїм рефератї, що правительственне предложенє іде найдальше в порівнаню з подібними стремлїнями в инших культурних державах. Австрия єсть першою державою, що в консеквенциї капіталїстичної економічної системи не робить ріжницї між самостійним і несамостійним робітником, а лише між такими, що мають певну екзистенцию і такими, що не мають певної екзистенциї. Референт похвалює се, що обезпеченє має до певної міри характер примусового обезпеченя та називає мотиви правительства дуже старанним еляборатом, нацїхованим великим зрозумінєм. Відтак обговорював референт реформу обезпеченя на случай недуги. Бесїдник уважає втягненє земельних і лїсових робітників до обезпеченя одною з найважнїйших точок реформи. Похвалив пропорціональний вибір до управи Касами хорих і вкінци підчеркнув, що комісия мусить перевести справедливу умову, при чім мусить ся зберігти право старшого.

По переведеній дискусиї, в котрій між иншими забирали голос пп. Окуневский і Стояловский, наради відложено до нинї.

Як було вже заповіджене, молодотурки вийшли в ночи на суботу з трех сторін до Константинополя і по короткій борбі здобули столицю. Мимо того против ожиданя борба не обійшла ся без численних жертв. Видко переговори що до мирного полагодженя справи в послїдній хвили перервали ся і то спонукало молодотурків до рішучого кроку. Замітна також річ, що молодотурецкі войска вступаючи до столицї, стрітили опір із сторони тих, котрі онегди зложили присягу на конституцию і погодили ся з солуньскою армією. Була то послїдна проба реакциї, яка розбила ся о рішучість вірних конституциї войск. Молодотурки суть тепер панами столицї і зложать кровавий суд над бунтівниками. Коли піддав ся Ілдіз, віддав ся і султан в руки побідників. Судьба его ще не порішена. Незвістно, чи по послїдних подіях молодотурки схотять полишити его

46)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава двайцять шеста.

Дивні звороти.

Цїла описана попереду катастрофа настала внаслідок непорозуміня. Коли поліцист завізвав Джіма Девіса, щоби він мав терасу на оцї, анї не приснило ся єму, що той сьвященик, а той, за котрого намовою прийшло до вибуху в копальни, то одна і тота сама особа. Девіс, чоловік тумануватий, був однак того переконаня, що поліцист не був би дав єму приказу, як би то було розходило ся о якусь иншу справу, а набравши того переконаня, уставив ся він зі своїми товаришами на вартї на сходах тераси. Коли Монктон виглянув крізь вікно, а они его по скорі побачили, збили ся з толку, бо опис не годив ся анї трохи на сего чоловіка; аж коли Ґресі Клїффорд наробила крику, копальники кинулись на злочинця. Якжеж Ґресі була би того хотїла, щоби то не стало ся. Она просила, благала, але нїчо не помагало. Тої заїлости, яку она викликала, нїхто вже не годен був сперти. Бартлї перепудив ся страшенно; він крутив ся і вив ся та мало що не зімлїв, а коли все минуло, знайшли его в кутику комнати скуленого, в такім станї, що здавало ся майже, мов би він з розуму зійшов.

Полковник Клїффорд з погірдливим милосердием подивив ся на него і відослав его в супроводї Джона Бокера своїм возом до дому.

Лукія Монктон ждала в гостинници „під сїрою бурою коровою", коли верне єї чоловік, аж тут явили ся поліцисти і кількох людий з Клїффордового двора з короткою драбиною, на котрій, на підстеленій соломі, лежало щось, що було простиралом закрите. Лукія видїла то, але анї не прочувала правди.

Люди тихцем порадили ся щось з господинею гостинницї і понесли побите тїло на гору до комнати Марка Ваддінґтона, щоби его там зложити на постїль, а відтак здали то на Вадді'го, щоби він пани Монктоновій подав до відомости злощасну вість. Він зробив то, як лиш могло бути обережно, але єї біль став ще більший, коли побачила Монктона, бо надармо старали ся відорвати єї від него. Лукія лишила ся коло него і доглядала его, а Марк Вадді пішов до своєї комнати на горі.

Небавком опісля явив ся й лїкар, котрого прислав був полковник Клїффорд, та лиш покивав головою. Що правда, не було в нїм нїчого зломаного, але мабуть обірвало в нїм щось в серединї. Але й того не можна було вислїдити, бо лежав без памяти. Відтак розпорядив, як треба ходити коло побитого, та поговорив з Ваддім в чотири очи, а его послїдні слова звучали: Як би він хотїв щось говорити, або як би голосно застогнав, то закличте зараз мене.

В кілька годин опісля явив ся полковник яко старшина повіта, щоби спитати, чи недужий не схоче може зробити якогось послїдного розпорядку, але той все ще лежав без памяти.

Коли полковник виходив, спитав его один з поліцистів о приказ арештованя Монктона. — Доки лежить без памяти, то не арештувати, — відповів полковник майже гнївливо. — Але скажіть ви менї, мої панове, чому ви скорше не явили ся та недопустили до сего незаконного вчинку?

— Бо ми на нещастє були на другім боцї дому.

— Розуміє ся, бо ви мали приказ бути на однім місци а ви пішли на друге. А тепер видите наслідки того. Тоті честні людиска загнали себе в згубу а право по сторонї сего чоловіка. Він готов ще зогнути нко рід якоїсь жертви а вини єму нїхто нїколи не докаже.

Коли старий вояк викричав ся в той спосіб на поліцистів, обернув ся і куляючи пішов домів, де его дожидала занепокоєна Ґресі та вислухала тої звістки, яку він приніс. Она благала его, щоби він виступав дальше против злочинця і сказала, що воліла би сї сторони покинути, як виступати за сьвідка против него на публичній розправі.

— Алеж ви преці одинокий сьвідок, якого маємо — сказав полковник.

— Тим лїпше для него, то він тодї пімре в спокою — відповіла она. — Мій язик раз вже мало що не довів его до смерти; другий раз вже того не сьміє бути.

на престолї. Порішить ся то імовірно вже в найблизшім часї.

Константинопольский дописуватель Neue fr. Presse доносить о занятю столицї такі подробицї: О години 5 рано розпочав ся огонь карабіновий і арматний. Армія солуньска в ночи займила передмістя і горби Ілдізу. Войска в касарни Тішкашля ставили лиш слабий опір, подібно як і залога у войсковій школї. Передмістє Пера, замешкале Европейцями, обсяджено сильними віддїлами войска, аби оборонити Европейців перед нападами товпи. Всї готелї і посольства обсаджено солуньским войском. Населенє не сьміє показувати ся на улицях. Поодинокі громадки цїкавих сейчас розганяню. Кілька осіб цивільних погибло случайно. Драґоман австрийско-угорскої амбасади ранений. Той сам дописуватель доносить о години 12-ій: О години $10^1/_2$ рано касарня Таксім, послїдна опора палати, по значній борбі піддала ся. Батериї скорострільних армат бомбардували касарню з віддаленя 300 метрів вибуховими набоями. В мурах показали ся величезні виломи. Над касарнею підносять ся клуби диму. З причини оглушуючого гуку армат не чути сиґналів ні команд. У французскім шпитали 100 вояків заперло ся і ставили опір. По завзятій борбі шпиталь здобуто. Цїла площа, при котрій стоїть шпиталь представляє вид повного знищеня.

Дописуватель „Zeit“ доносить з Константинополя: Безпосередно по входї войск до столицї розпочали провідники розміщуванє віддїлів для оборон амбасад і чужих підданих. Перед австрийскою амбасадою повнив службу Енвер бей на чолї найвірнїйших войск, т. є. войскових академиків. Кореспондент „Daily Mail“ і один Анґлієць, котрі хотїли фотоґрафувати напад, тяжко ранені. Стало ся то в наслїдок непорозуміня. Вояки бо взяли фотоґрафічний апарат за карабін машиновий і почали в ту сторону стріляти. В часї борби дервіші в зелених кафтанах перебігаючи місто взивали населенє до опору. Молодотурки застрілили многих дервішів. „Times“ доносить, що султан знаючи о наближаючій ся рішаючій хвили, цїлу ніч не спав. По перших вистрілах видав приказ, аби вояки не ставили опору і вивісили білу хоругов. Мимо того положенє в Ілдізї не єсть вповнї вияснене. Як здаєть ся, ведуть ся ще переговори в справі роз'оруженя залоги і обсадженя Ілдізу новим войском.

Новинки.

Львів, дня 26-го цьвітня 1909

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер справедливости іменував судиями авскультантів: Евг. Маркевича в Заболотові, Мавр. Льорбера в Збаражи, Тад. Кантора в Бірчи, дра Тад. Кпїньского в Краківци, Вол. Курчака в Мельници, Ів. Шреґера в Городенцї, — перенїс судиїв: Фр. Лукасевича з Городенки до Надвірної, Ів. Рябачка з Микулинець до Луки, Ів. Калиневича з Краківця до Яворова, Макс. Горовіца з Мельници до Микулинець.

— **З зелїзниці.** На обмеженім шляху Львів-Винники заведено на ново з днем 25 с. м. рух особовий і курсують поїзди ч. 5451, 5452, 5453 і 5454.

— **Дрібні вісти.** Мінїстерство просьвіти надало приватному рускому лїцееви женьскому і Перемишли право публичности на 1908/9 рік. — З Давидова привезено до Львова 2 робітників, котрі загоріли і відставлено їх до шпиталю. — Іван Гумен, господар із Скнилова, дістав вчера на ул. Хорущини сильного вибуху крови в наслїдок пукненя бючок коло горла. Поготівля ратункова відставила єго до шпиталю. — Іванови Арендови зарібникови в броварі лисиницкім, вкрадено все єго одінє вартости 100 К. — Мартин Сковроньский хорий на умі, втїк із заведеня для божевільних на Кульпаркові. — При розбираню старого дому при ул. Собіского ч. 12 впала з руштованя пегла і зранила тяжко в голову робітника Кароля Соботницкого.

— **Наслїдки сьвяточної стріляннни.** Час вже, щоби люди, християни, зрозуміли, що стрілянє не підносить релїгійности, навіть не причиняє ся до хвали Божої, але якраз противно відвертає від неї, бо замість підносити духа до Бога люди звертають очи до моздірів. Впрочім не було би в тім нїчого злого, як би при якім небудь богослуженю стріляно, коли би то робили люди, які на тім знають ся, і в такий спосіб, щоби то нїколи і нїкому не зашкодило; але коли від сьвяточної стрілянини люди калїчіють або гинуть, то преці розумнїйше і лїпше зовсім єї залишити. Що у Львові від сьвяточного стріляння було кількайцять случаїв калїцтва, о чім ми свого часу доносили. Тепер же одержали ми вісти з провінциї про два случаї смерти в наслїдок сьвяточної стрілянини. Про перший доносять вам: В Скнилові підчас богослуженя на Великдень дня 12 с. м. стріляли тутешні люди з моздірів. При стрілянью розірвало один моздїр, а кусень з него поцїлив одного із стріляючих, Антона Грая в груди так, що той в кілька годин опісля помер. Друга така сама нещаслива пригода стала ся в Лїпиці великій старосамбірского повіта. Дня 12 с. м. стріляли там з моздірів коло церкви. Нараз пук один з моздірів а кусень з него поцїлив сидячого кількайцять кроків від моздїра 16-лїтного хлопця, Стефана Бризича, котрий по кількох годинах тяжкої муки закінчив житє.

— **Землетрясенє.** З Лісбони доносять, що в сім місті і в окрестности дало ся онеги о 5 год. почути сильне землетрясенє. Перепуджені люди повибігали з домів на улиці. Після дальших вістий було то таки велика ка астр фа. В окрестности Рібатто видобуто з під розвалин 40 трупів а богато людий єсть покалїчених. Король перебув на місци катастрофи через цїлу ніч з суботи на недїлю. Землетрясенє дало ся почути також в Сантанґен.

— **Самоубийство.** З Турки доносять нам: Дня 12 с. м. о 3 год. по пополудни відобрала собі житє через повішенє Настя Гутчак, 17-лїтня донька господаря в Борини, Якова Ґутчака. Причиною самоубийства було то, що сусїдка Ґутчаків Мария Романчук, посудила Настю о крадїж 25 яєць і сказала то єї батькови. Коли батько насварив за то доньку, она вийшла з хати, а в годину опісля знайдено єї повішену в стодолї вже без житя.

— **Вибух і огонь** в будинку Каси ощадности у Львові настав в суботу по полудни около 2 год., в наслїдок чого управителя електровні Лібіха так сильно попарило, що єсть лиш мала надія удержати єго при житю. Вибух настав в галї, де

На другий день рано закликав Монктон Лукію до себе і спитав: Чи зможеш задержати тайну?

— Ти знаєш, що я то умію — відповіла она.

— То не кажи нїкому, що я з тобою говорив.

— Нї, не скажу. Але чому —?

— Бою ся суду більше як смерти — сказав він зі страхом. — Ратуй мене від суду як можеш.

Лукія обіцяла і зараз зателеґрафувала до адвоката Міддльтона, котрий на другий день по полудни приїхав. Лукія розповіла єму все, що знала. Монктон не відзивав ся і до него; аж коли адвокат поговорив з Ваддім, довідав ся всего. Ваддi знав не лиш тайну Монктона, але й богато річий про инших людий. Він знав і адвоката, отже говорив з ним зовсім сьміло. Від него то довідав ся Міддльтон про вину свого клієнта і про небезпечність, в якій він знаходив ся, але він і довідав ся, що єго противники не без вини.

Він звернув ся передовсім протав робітників, не виключаючи Джіна Девіса і зажадав їх арештованя за убийчий напад. Що правда, не казав їх зараз арештувати, але дав їм знати, що має вже призволенє суду їх арештувати, а декотрі з загрожених так поперепуджували ся, що повтїкали. Міддльтон на то числив, бо справа тих, що лишили ся, погіршила ся через то значно. Відтак обробив він публичне мнїнє при помочи кількох приятелїв через ґазети.

Під заголовком „Наші дикарі“ появила ся в ґазетах статейка, в котрій з обуренем розповідало ся, як копальники пана Бартлїя спалили трупа одного товариша, котрого підозрівали, що то він викликав вибух, а котрий при тім виставив би був преці на небезпечність і власне житє так само, як і прочі, котрі також погибнули. Дальше говорило ся там, що копальники не вдоволили ся тим страшним вчинком, але напали ще на якогось пана, котрого мало що не на смерть побили, лиш длятого, бо їм здавало ся, що той чоловік подібний до того, котрого они справедливо чи несправедливо уважали за спільника спаленого копальника, підозріне, котре „після засягнених докладних інформаций показало ся неоправданим, бо побитий єсть заможним властителем ґрунту і не мав нїякого приводу до такого злочину і прийшов в ті сторони лиш як миритель, значить ся яко посередник в дуже делїкатній справі, котрої тут годї порушати“.

Статя кінчила ся висказом надії, що люди, котрі так не по людски собі поступили, не уйдуть чей справедливости краєвих законів.

Міддльтон остав ся на місци, аж все було пороблене лишив відтак своє імя і свою адресу і подав місцевій власти до відомости, що єго клієнт, маючий властитель ґрунту, став ся мабуть жертвою якоїсь помилки що до єго особи і по всій імовірности не буде жити. Але жінка єго має надію на строгу справедливість.

Але й урядники тайної полїциї не дармували. Они заявили, що готові в своїм часї поставити доказ, що побитий єсть дїйстно тим чоловіком, котрий, як то пані Вальтерова Кліффорд сама чула, найняв Бен Бирнлїя до того злочину в копальни.

— Не можемо тепер в сїй справі нїчого вдїяти — порішив полковник Кліффорд яко особа урядова в повітї. — Все в свою пору. Хоч би то був і злочинець, то єго не сьмів нїхто убивати, тим менше такого, котрому не доказано убийства, о яке єго посуджують. Побитий відкликав ся при помочи адвоката до справедливости, підчас коли обжалувані взяли справедливість в свої власні руки. Чи маєте тут сьвідків, пане Міддльтон?

— Нї, пане. Як раз коли ви менї перебили, хотїв я подати вам до відомости, що я на сїй точцї прошу о відрочене. Позаяк обжалованих не арештовано, то ви не потребуєте тут побоювати ся нїякої лютости зі свого боку; скорше міг би я побоювати ся о то, що сторона, котру я заступаю, готова мене уважати за недбалого під сим взглядом, бо два чи три з них втекли, коли довідали ся, що справа оперла ся об суд.

— Мене то зовсім не дивує; але ви чей мусите знати, що маєте робити.

Полїцисти повторили своє жаданє, щоби видано приказ арештувати Монктона.

— Що? — крикнув Міддльтон з обуренем.

— Того приказу не дам — відповів полковник. — Не хочу нїчого робити, заким суд не порішить справи. Треба би на то безсторонного сьвідка.

Всї з виїмкою Міддльтона відступили ся здивовані і розчаровані. Адвокат держав ся тактики того малого зьвірятка, мутняка, що випускає із себе темну краску і каламутить нею воду, щоби втечи від ворогів, котрі єго переслїдують.

(Дальше буде).

знаходять ся парові кітли. Побіч тої галї в пивници під підлогою знаходить ся запасовий резервоар з ропою, в котрім містить ся около 2000 літрів ропи, а з галї веде вхід до него. В наслідок горячи від печий в галї кітлів займили ся ґази, які видобули ся з ропи і настав перший вибух так сильний, що вирвав 2 вікна з рамами, а в сусідній електровни висадив всї шиби. Рівночасно станув в полуміни і деревляний дах над котельнею. Підчас першого вибуху був коло кітла управитель електровнї Теофіль Лїбіх і его повалило з великою силою на землю та попарило дуже сильно лице і обі руки. В тій хвили був на подвірю при входї до котельнї машинист Сабан, котрому вибух також попарив лице. Сабан однак видачи, що Лїбіхом кинуло на землю, вбіг до середини і виніс его на двір. В тій хвили настав другий, ще сильнїйший вибух, але ґази мали вже отвір у вікнах і не наробили шкоди. Завізвана сторожа пожарна явила ся борзо на місци, пригасила огонь і не допустила до дальшої катастрофи. Попарений Лїбіх має лїт 43, есть женатий і батько 4 дїтий.

— Про спроневірене на почтї в Бірчи, о чім ми вже коротко згадували, доносять тепер, що спроневірниця, панна П., донька почтмайстра, котра втекла була по спроневіреню, вернула знову і её не арештовано, але заказано видалювати ся з Бірчи. Як тепер показує ся, донька разом з батьком допускали ся спроневіреня від богато лїт в той спосіб, що задержували переказы надходячі з Америки від еміґрантів до селян, донька їх підписувала і так гроші лишали ся в руках почмайстра і доньки. За то почмайстер жив по великопаньски і видавав часто вечерки і забави, на котрі з'їздили ся гості зблизька і здалека. Коли забракло гроший, то задержувано і листи грошеві та листи рекомендовані, а коли хтось упоминав ся, то єму виплачувано при помочи нової дефравдациї. Коли остаточно в зимі минувшого року викрито дефравдацию 9000 кор., почмайстер продав дім і покрив цїлу суму. Дирекция почт мала вже реституовати почмайстра, коли нараз 15 цьвітня с. р. тамошний адмінїстратор, висланий з Перемишля, відкрив знов дефравдацию на 4000 кор. Тепер віддано справу судови і веде ся дальше слїдство.

— Ще про трупа в куфрі. Як тепер доказує варшавска полиция, чоловіком тим, котрого убито в Римі, не був Кенсїцкий, але якийсь Едмунд Тарантович, знаний у Варшаві під псевдонїмом „Альбін". Тотожність его особи виказали дактильоґрафічні поміри (відбиті слїди з пальців), а також стверджено, що найдений при убитім годинник належав до Тарантовича, та що на грудех трупа замічено якийсь характеристичний знак, який мав Тарантович. Про особу Тарантовича ґазети подають такі подробиці: Був се молодий чоловік, що належав колись до боєвої орґанізациї революцийної польскої партиї социялістичної, аж арештований на весну 1908 року вступив на службу охрани і почав масово зраджувати своїх давних товаришів; їздив по Конґресівці з полїцийною облавою, щоби пізнавати і ловити революціонерів. За те революціонери засудили его кілька разів на смерть, але довший час нїчого єму не зробили, хотяй виступав явно як функціонар охрани і носив урядничу шапку. Аж недавно, висланий за границю до тровленя революціонерів, попав ся в їх руки.

— О шпиґуньство в користь Росиї. В суботу закінчив ся процес Мончаловского, обжалованого о шпиґуньство в користь Росиї. Відчитано письмо команди 11 корпуса о знайдених у обжалованого шкіцах фортифікацийних і письмах. Команда називає поступованє Мончаловского шпиґуньством, виконуваним після пляну на шкоду держави, та каже, що нема сумнїву, що шкіц знайдений у него мав віддати прислугу Росиї. Відтак переслухано сьвідків, котрі разом з Мончаловским сидїли в арешті в однїй казни, між иншими соліцитатора Льва Ґрісса і був. директора союза кредитового Емануїла Вайсмана. Они казали, що Мончаловский навіть присягав ся перед ними, що він не винен. Коли одного разу говорено в казни о війні з Сербією, Мончаловский нарисував тодї укріпленя в охрестности Львова і говорив, що Росия могла би через Тернопіль впасти до Львова. Сьвідок Ґрісс остерігав его, щоби о тім не говорив, бо може мати нові клопоти. Сьвідок Ферд. Оправіль, кадет 95 п. п. з Морави, стаціонований в Чорткові, зізнав, що хотїв научити ся по российски і зазнакомив ся в тій цїли з Мончаловским. Сьвідок дав єму 10 карт ґенерального штабу.

Дальше відчитано лист Пустошкина з Петербурга до Мончаловского, лист Мончаловского до Розмітальского і стверджено з актів, що консуль Пустошкін часто навідував ся до Мончаловского і наймав для него помешканє, що обжалованому виплачено з фондів тов. ім. Качковского 800 кор., що обжалований дня 5 падолиста перейшов на православіє, що яко ученик школи торгов. діставав від Видїлу кр. по 20 кор. місячно і що через Пустошкина дістав два рази з российского товариства славяньского запомоги а то 500 і 428 кор. — Знаток войсковий майор Новотни зізнав, що шкіци і поясненя Мончаловского зроблені зі знанем справ войскових і що мають певну вартість і відповідають дійстности та що могла би з того вийти велика моральна і материяльна шкода, коли би тоті шкіци і пляни дістали ся в руки чужої держави. Наконець по відчитаню ореченя лїкарів та по промовах оборонця дра Соляньского і прокуратора Перацкого, видав трибунал вирок признаючий Мончаловского виноватим злочину шпиґуньства та засудив его на 3 місяцї звичайної вязниці з постом що 14 днів. Мончаловский, котрий пересидів 7 місяців в слїдчій вязници, застеріг собі три днї до надуманя, чи прийме вирок чи зголосить жалобу неважности.

Телеґрами.

Відень 26 цьвітня. Нїмецкий наслїдник престола зложив нинї на домовинах бл. п. Цїсаревої і архікн. Рудольфа вінцї.

Відень 26 цьвітня. Комісия для обезпеченя социяльного вела нинї дальшу розправу загальну. Промавляв пос. Ончул.

Лїсбона 26 цьвітня. Після дотеперішних донесень, число осіб, котрі згинули в Портуґалії від трясеня землї, виносить 209; ранених есть 120.

Константинополь 26 цьвітня. „La Turquie" доносить, що вчера похоронено 1340 людий, котрі погибли по обох сторонах.

Константинополь 26 цьвітня. Всї касарнї над Босфором, котрих войска призначені до охорони султана, суть опорожнені. Брак всякої сторожі. Вояки повтїкали вчера на лодках. Один контрторпедовець плаває вздовж побережа в цїли виловлюваня втїкаючих. Рух корабельний над Босфором зовсім устав. Місця причалї обсадило войско.

Константинополь 26 цьвітня. Зачувати, що князї і княгинї та гарем опустили минувшої ночи Їлдіз. З тої причини служба почала рабувати урядженя. Офіцири кажуть, що султан есть ще в палатї. Инші здогадують ся, що султан виніс ся вже з Їлдіз, що однак трудно сконтролювати.

Константинополь 26 цьвітня. Розпорядженє оголошуюче стан облоги звучить: 1) З хвилею, в котрій правительство оказало бунтівникам і реакціоністам свою власть, всї повинні в словах і дїлах задержати холодну кров і здержати ся від вчинків, які могли би заворушити жителїв. Не треба підносити нїяких окликів анї бігати по улицях та виголошувати підбурюючі бесіди. — 2) Позаяк удержанє порядку есть повірене солуньским войскам, всї повинні піддати ся їх приказам. По 8 год. вечером не вільно проходжувати ся по улицях або ходити без лїхтарнї від дому до дому. О надзвичайних случаях треба повідомити полїцию. — 3) Ношенє оружия есть заказане. — 4) Вояки, що брали участь в розрухах, мають зложити оружиє. В цїли забезпеченя порядку пороблено надзвичайні зарядженя і більшість бунтівників есть вже у вязници а прочі суть вже нешкідливі. Склепи можуть бути отверті і кождий може віддавати ся свому занятю.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·30,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада (Телефона ч. 527).